

ภาค ๑ หลักพื้นฐานการศึกษาสาขาวิทยาศาสตร์

บทที่ ๑ หลักวิทยาศาสตร์

วิทยาศาสตร์ คือ ความรู้ที่เกิดขึ้นจาก การสังเกตธรรมชาติที่เกิดขึ้นจริง หรือมีอยู่จริง ที่เราทุกคนสามารถสัมผัสได้ด้วย ตา หู จมูก ลิ้น กาย และใจของเรา โดยการศึกษาของวิทยาศาสตร์นั้น มีจุดมุ่งหมายอยู่ที่ เพื่อกันหาความจริงของธรรมชาติว่า ปรากฏการณ์ต่างๆ ของธรรมชาติที่เกิดขึ้นมานั้น มันเกิดขึ้นมาได้อย่างไร? ซึ่งเมื่อศึกษาจนพบความจริงของสิ่ง ที่ศึกษาแล้ว ก็จะทำให้เกิดความรู้ที่จะจัดการกับสิ่งที่ศึกษานั้น ได้อย่างถูกต้อง ซึ่งการจัดการ นั้นก็มีอยู่ ๒ อย่างคือ (๑) เพื่อสร้างสิ่งที่เป็นประโยชน์แก่ตนเองหรือมวลมนุษย และ (๒) เพื่อทำลายหรือกำจัดสิ่งที่เป็นโทษหรือภัยแก่ตนเองหรือมวลมนุษยให้หมดสิ้นไป โดย หลักการศึกษาที่เป็นหัวใจของวิทยาศาสตร์นั้นสรุปอยู่ที่

๑. ไม่เชื่อลวงหน้า คือนักวิทยาศาสตร์ จะไม่เชื่อหลักการหรือทฤษฎีใดๆว่าถูกต้อง หรือเป็นความจริงลวงหน้า จนกว่าจะได้พิสูจน์จนเห็นผลอย่างแน่ชัดแล้วเท่านั้น

๒. ศึกษาจากสิ่งที่มีอยู่จริง คือวิทยาศาสตร์จะศึกษาจากธรรมชาติ ที่เราทุกคน สามารถสัมผัสได้จริงในปัจจุบัน

๓. ศึกษาโดยใช้เหตุใช้ผล โดยเหตุผลนี้ก็มาจากสิ่งที่มีอยู่จริง ที่เราทุกคนสามารถ สัมผัสได้จริงในปัจจุบันนั่นเอง

๔. ต้องพิสูจน์ คือนักวิทยาศาสตร์จะค้นหาความจริง ด้วยวิธีการทางวิทยาศาสตร์ ๕ ขั้นตอน อันประกอบด้วย ขั้นที่ ๑ ตั้งปัญหา ขั้นที่ ๒ เก็บรวบรวมข้อมูล หรือข้อเท็จจริง ขั้น ที่ ๓ ตั้งสมมติฐาน (การทำนายผลลวงหน้า) ขั้นที่ ๔ พิสูจน์สมมติฐาน (คือพิสูจน์ด้วยการ ทดลอง ถ้าพิสูจน์แล้วพบว่าไม่เป็นความจริงก็กลับไปตั้งสมมติฐานขึ้นมาใหม่แล้วทดลอง ใหม่ จนพบความจริง จึงจะเลื่อนไปขั้นที่ ๕ ) และขั้นที่ ๕ สรุปผลและตั้งเป็นทฤษฎีขึ้นมา

สิ่งทั้งหลายของธรรมชาตินั้นมีมากมาย แต่สรุปได้ ๒ อย่างคือ สิ่งที่มีชีวิต กับ สิ่งที่ไม่มีชีวิต ซึ่งสิ่งที่มีชีวิตก็ได้แก่ พืช สัตว์ และมนุษย์ ส่วนสิ่งไม่มีชีวิตก็ได้แก่ วัตถุและ

รุนแรง แล้วก็ทำให้เกิดภัยพิบัติต่างๆขึ้นมาทั่วโลก แล้วก็ทำให้มนุษย์โดยรวมต้องประสบกับ ภัยพิบัติต่างๆ ที่สร้างความเดือดร้อนไปทั่วโลก อย่างเช่นที่กำลังเป็นอยู่ในปัจจุบัน

สรุป บทนี้ทำให้เราเข้าใจได้ว่า การที่มนุษย์ลุ่มหลงความสุขจากวัตถุนิยมกันมา เกินไปนั่นเอง ที่นำภัยพิบัติอันใหญ่หลวงย้อนกลับมาให้แก่มนุษย์เอง

บทที่ ๕ วิธีการช่วยโลกให้มีสันติภาพ

ความรู้เรื่อง “ไม่มีตัวเราอยู่จริง” นี้ นอกจากจะช่วยให้จิตใจของเราหลุดพ้นจากความ ทุกข์แล้ว ยังสามารถช่วยให้โลกมีสันติภาพได้อีกด้วย คือเราต้องเข้าใจก่อนว่า การที่โลกมี วิกฤติการณ์ต่างๆขึ้นมาบนโลก ก็เป็นเพราะมนุษย์มี “ความเข้าใจผิดว่ามีตนเองอยู่ จริงๆ” (ตามสัญชาตญาณพื้นฐานของจิตทั้งหลาย) เมื่อมนุษย์มีความเข้าใจผิดดังนี้แล้ว จึงทำ ให้มนุษย์เกิดความเห็นแก่ตัว เมื่อมนุษย์มีความเห็นแก่ตัว จึงทำให้มนุษย์มีความโลภ (คือ อยากรได้วัตถุนิยมของผู้อื่นมาเป็นของตนเอง) และความโกรธ (คืออยากทำร้ายผู้อื่นเมื่อไม่ได้ หรือสูญเสียวัตถุนิยม) เมื่อมนุษย์มีความโลภและความโกรธ จึงทำให้มนุษย์เกิดการเอาใจเอา เปรียบผู้อื่นหรือเบียดเบียนผู้อื่นขึ้นมา (คือเบียดเบียนชีวิตและทรัพย์สินของผู้อื่น ทั้งในทางที่ ผิดกฎหมายและศีลธรรม) รวมทั้งเมื่อมนุษย์ลุ่มหลงวัตถุนิยมกันมากๆ ก็จะส่งผลทำให้เกิด การทำลายป่าไม้และธรรมชาติของโลกให้เสียหาย และยังทำให้เกิดมลพิษขึ้นแก่ สภาพแวดล้อมอีกด้วย ซึ่งนี่เองที่ส่งผลทำให้เกิดวิกฤติการณ์ทั้งหลายขึ้นมาบนโลก จนทำให้ สันติภาพของโลกหายไป

ส่วนวิธีการที่จะช่วยให้โลกมีสันติภาพได้ถาวรนั้นก็อยู่ที่ เราก็ต้องช่วยกันเผยแพร่ ความจริงเรื่อง “ความไม่มีตัวตนของเราหรือของใครๆหรือของสิ่งใดๆอยู่จริง” ตามหลัก วิทยาศาสตร์ของเราให้มนุษย์ที่มีความรู้หรือปัญญาชนของโลกให้มากที่สุด ซึ่งเมื่อ ปัญญาชนทั้งหลายเกิดความเข้าใจในความจริงนี้แล้ว เขาก็จะช่วยกันเผยแพร่ต่อไป ซึ่งก็จะ ทำให้มนุษย์ส่วนใหญ่ของโลก เกิดความเข้าใจในความจริงนี้ ซึ่งเมื่อมนุษย์ส่วนใหญ่เข้าใจ ความจริงนี้แล้ว เขาก็จะมีความเห็นแก่ตัวลดน้อยลง เมื่อมนุษย์เห็นแก่ตัวน้อยลง มนุษย์ก็